

забезпечення прав і свобод фізичних та юридичних осіб на її території та запобігання зловживанням в сфері реалізації прокуратурою своїх функцій в країні. Разом з тим, для уникнення юридичних колізій та неоднозначного тлумачення норм Українського законодавства, щодо правового статусу прокуратури та покладених на неї функцій, потребує вирішення питання про внесення змін ст. 121 Конституції України.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : чинне законодавство станом на 3 березня 2014 р. : (офіційний текст). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2014. – 64 с.
2. Погорілко В. Ф., Федоренко В. Л. Конституційне право України: Підручник / за заг. ред. В. Л. Федоренка. – 4-е вид., перероб. і доопр.; передмова проф. В. М. Шаповала. – К.: 2012. – 727с.
3. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року // Голос України. – від 25 жовтня 2014. – № 206 (5956).
4. Про прокуратуру: Закон України від 5 листопада 1991 року // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 53. – Ст. 793.

Парламентський контроль за бюджетно-фінансовою системою України

Букач В.В., доцент кафедри загальноправових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології НАВС, кандидат юридичних наук, доцент

Компетенція Верховної Ради України визначена в статті 85 Конституції України. У відповідності до положень даної статті можна виділити наступні групи повноважень:

- повноваження в сфері виборів та формування органів державної влади;
- повноваження з проголошення амністії;
- повноваження в сфері реалізації конституційної відповідальності органів державної влади: вирішення питання довіри уряду, висунення звинувачення проти Президента України для усунення його з посади (імпічмент);
- контрольні повноваження: контроль за виконанням державного бюджету, контроль щодо забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина в Україні.

Останнім часом питання, пов'язані зі складанням та виконанням Державного бюджету України, стали в країні без перебільшення центральними економічними проблемами. Це пояснюється тим, що Державний бюджет — це фактично фінансовий план доходів та видатків держави.

Верховна Рада України відповідно до п.4 ст.85 Конституції затверджує бюджет, вносить зміни до нього, контролює його виконання. Організація контролю за використанням бюджетних коштів, як і за своєчасним і повним надходженням коштів до бюджету, є обов'язковим елементом управління цими коштами. За якість контролю органи, що його проводять, відповідають перед державою і суспільством. Метою контролю є виявлення відхилень від завдань (які в бюджеті відбиваються в певних сумах), визначених у Законі про Державний бюджет України та в поточному фінансовому законодавстві, ефективності та ощадливості використання бюджетних коштів [1, С.461]. За цих умов особливого значення набуває парламентський контроль у бюджетно-видатковій сфері. З цієї метою і було створено Рахункову палату, яка діє від імені Верховної Ради України.

Рахункова палата відповідно до статті 98 Конституції є органом спеціальної компетенції. Здійснення парламентського контролю у межах, визначених Конституцією, є виключним повноваженням Верховної Ради саме як парламенту (пункт 33 частини першої статті 85 Конституції).

Насамперед зазначимо, що організаційний і правовий статус Рахункової палати Верховної Ради передбачений ст. 98 Конституції України та Законом України «Про Рахункову палату Верховної Ради України» від 11 липня 1996 р., іншими актами законодавства України, які не суперечать їх нормам. Саме вони визначають правові основи діяльності Рахункової палати, її статус, функції, повноваження та порядок їх здійснення. Дія цих актів законодавства повністю поширюється на відносини, які виникають у зв'язку з контрольними функціями Рахункової палати Верховної Ради.

Так, ст. 98 Конституції України встановлює, що контроль за використанням коштів Державного бюджету України від імені Верховної Ради здійснює Рахункова палата. Стаття 1 Закону України «Про Рахункову палату Верховної Ради України» передбачає, що Рахункова палата є постійно діючим вищим. органом державного фінансово-економічного контролю, який утворюється Верховною Радою, підпорядкований і підзвітний їй. Рахункова палата здійснює свою діяльність самостійно, незалежно від будь-яких інших органів держави. Для

забезпечення самостійності та незалежності Рахункова палата визнається законодавством юридичною особою, має печатку зі своїм найменуванням і зображенням Державного Герба України. Місцем перебування Рахункової палати є місто Київ.

Важливо підкреслити, що повноваження Рахункової палати, передбачені чинним законодавством України, поширюються на Верховну Раду України, органи виконавчої влади, у тому числі їх апарати, Національний банк України, Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України та інші державні органи й установи, створені згідно з законодавством України.

Рахункова палата має право контролювати також місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, банки, кредитні установи, господарські товариства, страхові компанії, інші фінансові установи і їх спілки, асоціації та інші об'єднання незалежно від форм власності, об'єднання громадян, недержавні фонди та інші недержавні некомерційні громадські організації у тій частині їх діяльності, яка стосується використання коштів Державного бюджету України.

Таким чином, Верховна Рада України, яка за юридичною природою є парламентом, реалізує свої конституційні повноваження (статті 85 і 92 Конституції) саме як орган загальної конституційної компетенції, а Рахункова палата відповідно до статті 98 Конституції України є органом спеціальної конституційної компетенції, що в контексті загальних повноважень Верховної Ради має обмежений і виключний характер.

Повноваження Рахункової палати є похідними від повноважень Верховної Ради і відповідно до статті 19 Конституції у своїй діяльності вона не може виходити за її межі [2, С.366].

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Науково-практичний коментар /В.Б.Авер'янов, О.В. Батанов, Ю.В. Баулін та ін.; Ред. Кол. В.Я. Тацій, Ю.П. Битяк, Ю.М. Грошевой та ін.; - Харків: Видавництво «Право»; К.: Концерн «Видавничий Дім «Ін Юре», 2003. – 808 с.
2. Конституція України в актах Конституційного Суду України (аналіт. огляд та комент.) / А. Стрижак.- К.:Ін Юре, 2010. – 631 с.;

Опіка та піклування над повнолітніми особам: проблеми та можливі шляхи їх вирішення

Куца А.М., завідувач сектору Міністерства соціальної політики України, кандидат юридичних наук

Як свідчить практика, на сьогодні є низка проблем щодо реалізації норм і положень національного законодавства з питань опіки та піклування над повнолітніми особами, у тому числі щодо встановлення над такими особами опіки та піклування, призначення їм опікунів і піклувальників, захисту особистих майнових та житлових прав повнолітніх осіб, які потребують опіки та піклування. Ці проблеми спричинені прогалинами, неузгодженостями й суперечностями в національному законодавстві з цих питань.

При цьому згідно з інформацією місцевих органів виконавчої влади, станом на 01.05.2014 в Україні чисельність повнолітніх недієздатних осіб становила 23 050 осіб, а повнолітніх осіб, дієздатність яких обмежена, – 3 044 особи (довідково: інформація без урахування Автономної Республіки Крим та м. Севастополя).

Отже, враховуючи коло осіб, яке охоплено відносинами щодо опіки та піклування над повнолітніми особами, є нагальна потреба в унеможливленні, попередженні та усуненні обумовлених вищезазначеними проблемами негативних наслідків та відновленні порушених прав і свобод суб'єктів правовідносин у цій сфері.

По-перше, є непоодинокі випадки призначення спеціальних закладів, адміністрацій та керівників спеціальних закладів опікунами й піклувальниками над повнолітніми недієздатними особами та особами, дієздатність яких обмежена.

Відповідно до частини другої статті 63 Цивільного кодексу України, опікуном або піклувальником може бути лише фізична особа з повною цивільною дієздатністю.

Водночас як вбачається зі змісту статті 66 ЦК, спеціальний заклад здійснює опіку або піклування над фізичною особою, яка перебуває у цьому закладі та якій не призначено опікуна чи піклувальника. Що стосується практики, то, для прикладу, обов'язки опікуна чи піклувальника щодо підопічних, яким опікуни чи піклувальники не призначені, виконує адміністрація психоневрологічного інтернату.

Таким чином, розгляд судом справ про призначення спеціальних закладів,